

ΠΑΝΤΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΙ

Αν εκείνο το απόγευμα κάνατε μια επίσκεψη στην κ. Μαρία, θα τη βρίσκατε πολύ στενοχωρημένη. Ολο το πρωί είχε γυρίσει στα μαγαζιά για να ψωνίσει τα καινούργια πράγματα, που θα χρειαζόταν για τη νέα σχολική χρονιά ο γιός της ο Γιάννης, μαθητής της Β' Δημοτικού. Μονάκριβο τον είχε και πολύ κακομαθημένο. Τίποτε δεν του έλειπε.

Τι περίεργο όμως! Αυτό το παιδί δεν ήταν ποτέ ευχαριστημένο. Τίποτε δεν του άρεσε. Συνεχώς γκρίνιαζε και ήταν κατσουφιασμένο.

Πότε τα έβαζε με τη βροχή, πότε με τη λιακάδα!...

Τα παπούτσια; το μπουφάν του; Όλα τον στένευαν, όλα ήταν "χάλια"!... Αν πείτε και για τα φαγητά; Κανένα δεν ήταν πετυχημένο! Άλλοτε τόβρισκε άβραστο, άλλοτε μισοβρασμένο, άλλοτε "λιώμα"! Άλλοτε τόβρισκε ανάλατο κι άλλοτε "λύσσα"! Το γλυκό άγλυκο,...το φρούτο ξινό...Το ψωμί σκούρο...το νερό άνοστο!...Και πάντα με γκρίνια και κατσουφιά καθόταν και σηκωνόταν από το τραπέζι!... Αλλά και στο σχολείο, δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος. Την τάξη του την έβρισκε στενόχωρη, ασφυκτική, το θρανίο του στενό, τους συμμαθητές του με πολλά ελαττώματα, παράξενα τα καινούργια του μαθήματα!... Και όλο γκρίνιαζε - γκρίνιαζε ο Γιάννης. Κι αυτό ήταν η μεγάλη στενοχώρια της κ. Μαρίας.

Σήμερα, όμως, το κακό έφτασε στο απροχώρητο. Μόλις μπήκε ο Γιάννης στο δωμάτιό του και είδε τα καινούργια πράγματα, που του αγόρασε η μητέρα, άρχισε να τα περιεργάζεται ένα ένα. Πήρε πρώτα τη φόρμα. Με χίλιες - δυο γκριμάτσες την πέταξε στην άκρη. Δεν του άρεσε το χρώμα, το φερμουάρ... Καλέ τι λές που θα φορέσω εγώ τέτοια φόρμα!... Φοράει το αδιάβροχο: "Χάλια... στενό... πλατύ" του φάνηκε και το αφήνει στην άκρη. Οι γαλότσες του του ήρθαν βαριές στα πόδια! Η τσάντα μικρή,... η κασετίνα άβολη, τα μολύβια του όχι καλή μάρκα!...

-Πάρτε τα!... Πάρτε τα από δω! Ούτε να τα βλέπω δε θέλω, άρχισε να φωνάζει με πείσμα. Μα τέλος πάντων, ούτε ένα πράγμα της προκοπής δε μου πήρανε! Επειτα σου λένε, πως είμαι γκρινιάρης. Μα είναι κατάσταση αυτή, να μην έχεις ένα πράγμα που να σ' αρέσει;... Όχι! Δε θέλω τίποτε απ' όλα αυτά! Ας κάνει ότι θέλει η μαμά!... Ας πάει να τ'αλλάξει!... Ακούς εκεί!...Και μετά σου λένε, ότι ποτέ δεν είσαι γελαστός. Μα, πως να είσαι γελαστός με τέτοιες στενοχώριες; -Μαμάαα!...Μαμάααα!... άρχισε να φωνάζει και να κλαίει!... Τ' είναι αυτά, καλέ μαμά, που μου ψώνισες;... Δεν τα θέλω!... Οχι! Δεν τα θέλω! και έφυγε θυμωμένος. Πήγε να πέσει στο κρεβάτι του να κοιμηθεί.

Γι'αυτό είναι τόσο θλιμμένη η κ. Μαρία τούτο το απόγευμα.

Ξαφνικά όμως, από το παράθυρο του κήπου με τα λουλούδια ακούστηκε ένα χαρούμενο τραγούδι. Ήταν ο Χάρης και ο Φώτης, τα δυο γειτονόπουλα που δε θα τα 'βλεπες ποτέ κατσουφιασμένα ή στενοχωρημένα. Αντίθετα μάλιστα ήταν πάντοτε καλοδιάθετα και χαμογελαστά.

Η κ. Μαρία άκουγε το χαρούμενο τραγούδι του Χάρη και του Φώτη, που ήλθαν για να παίξουν με το Γιάννη στο κήπο. Αχ, γιατί να μην ήταν έτσι κι ο Γιάννης!...Μα τώρα ακούγεται καθαρά η συζήτηση των δύο παιδιών:

-Και βέβαια, λέει ο Φώτης. Κι αν δεν έχουμε πολλά λεφτά τι πειράζει; Ο Θεός δε μας στερήσει τίποτε από όσα έχουμε ανάγκη. Όλα είναι ωραία. Τι κι αν μου μίκρυνε λίγο το παλτό μου; Τι κι αν περάσω και φέτος με τα ίδια παπούτσια; Χαρά στο πράγμα!... Και τι σημασία έχει αυτό; Μήπως τα ρούχα δίνουν αξία στον άνθρωπο; Η ωραία ψυχή και οι αρετές δίνουν αξία... Ετσι δεν είπαμε στο Κατηχητικό;

Και ο Χάρης συμπληρώνει:

-Μα πώς μπορεί ποτέ να χάσει τη χαρά του ένα παιδί; Πώς μπορεί να είναι κατσούφικο και να μη γελά; Αυτό είναι ακατανόητο! Όλα είναι ωραία!...Όλα θαυμάσια! Κι αν τύχει και καμιά δυσκολία, μ'ένα αστείο, με λίγη καλή καρδιά το ξεπερνάμε κι αυτό!...

Η κ. Μαρία δε χορταίνει ν'ακούει τη συζήτηση των δυο παιδιών, που, όπως καταλάβαινε, ήταν πολύ χαρούμενα παιδιά! Κι αμέσως παίρνει μια απόφαση. Τα καινούργια πράγματα που αγόρασε στον Γιάννη και δεν του άρεσαν, θα τα χαρίσει από μισά στο Χάρη και στο Φώτη. Έτσι ο Γιάννης θα μείνει με τα παλιά φέτος! Για να δούμε! Πώς θα του φανεί!... Σήμερα το βράδυ ο Χάρης και ο Φώτης θα έχουν από ένα δωράκι! Τους αξίζει! Τα βλέπεις και τα ζηλεύεις αυτά τα παιδιά! Ηλιος είναι τα προσωπάκια τους!... Αστρα τα μάτια τους!...

Έτσι κι έγινε!

Η ιστορία όμως δεν τελειώνει εδώ...

Την άλλη μέρα το απόγευμα, το κουδούνι της πόρτας χτυπά. Ο Γιάννης ανοίγει. Είναι ο Χάρης και ο Φώτης.

-Σε ευχαριστούμε, Γιάννη, για τα ωραία δώρα που μας έστειλες χθες βράδυ.

Ο Γιάννης ξαφνιάστηκε!

-Δώρα!... Εγώ!... Εχει γούστο να τους χάρισε η μαμά τα ψώνια μου!... σιγομουρμουρίζει!...

-Ναι, για τα δώρα σου! Τη φόρμα, την τσάντα, το αδιάβροχο! Είναι αλήθεια, ότι εμείς ποτέ δεν είχαμε τόσο ωραία και ακριβά πράγματα. Και πολύ σ'ευχαριστούμε!... Ξέρεις, όμως, Γιάννη; Επειδή ο Σπύρος έχει μεγαλύτερη ανάγκη από μας, σκεφτήκαμε και χαρίσαμε και σε κείνον κάτι από τα δώρα σου... Τα είχε πολύ ανάγκη!...

Δεν πρόφτασαν να τελειώσουν τα λόγια τους και το κουδούνι ξαναχτύπησε. Ήταν ο Σπύρος.

-Ήλθα να σε ευχαριστήσω για τα δώρα που μου έστειλες, Γιάννη!... Ούτε στο όνειρό μου δεν είχα δει τόσο όμορφα δώρα! Και τα στερήθηκες εσύ για μένα!... Σ'ευχαριστώ! Δε θα το ξεχάσω ποτέ!

Ο Γιάννης τα είχε χάσει! Δεν ήξερε τι να πει!... Ντρεπόταν!... Τη σκέψη, την καρδιά του, τη γέμιζε κάτι σαν αυτό που λένε "φιλότιμο"... "μετάνιωμα"!...

-Όχι εγώ!... σιγομουρμούρισε δειλά!...

Η μητέρα κατάλαβε αυτά που ένιωθε, αυτά που σκεφτόταν ο Γιάννης.

-Από σήμερα δε θα είσαι πια γκρινιάρης, μικρέ μου Γιάννη, του είπε γλυκά. Από σήμερα θα νιώθεις πολλή χαρά για κάθε δώρο που σου χαρίζει ο καλός Θεός! Από σήμερα θα μάθεις να λές "ευχαριστώ" και να χαμογελάς!... Δεν είν' έτσι...

Ο Γιάννης κατέβασε το κεφάλι.

-Σου το υπόσχομαι, είπε. Από σήμερα δε θά 'μαι πια κατσουφιασμένος και γκρινιάρης... Θα ευχαριστιέμαι με όλα! Και θα αγαπώ!... Ευχαριστώ για το ωραίο μάθημα που μου δώσατε όλοι απόψε.

-Τι χαρούμενη μέρα σήμερα!... Τι γελαστή!... Είπε και η μητέρα και έφερε να δώσει γλυκό στα παιδιά.